

Само преди година имах честта да открия юбилейната изложба на Иван Савов в една от големите зали на Съюза на българските художници на „Шипка” 6. Там той беше разгърнал ретроспективно страниците на своя живот в изкуството и зрителят наистина оставаше изумен от многостранността на неговата дарба и неговите реализации.

И ето ни сега пак изумени – пред един нов и по-друг Иван Савов. Художникът продължава себе си и върви по своя път, но го прави другояче, защото човек не остава един и същ.

Някога, през 60-те години, без всякакъв шанс за публичност, против водещите линии Иван Савов е създал своите първи абстрактни картини. Днес пак се връща към безпредметното, набрал опит, мисъл и познание, усъвършенствал се в модулациите на материята и колорита. Виждаме го по-сложно пресоващ живите впечатления в чиста визуалност.

Остър интерес към личностната характеристика, към неповторимата физиономичност Иван Савов е имал и на младини, когато е нарисувал серия запомнили се портрети. И днес не е загубил този вкус, но го търси в многоплановост, загатва за различни страни от живота на модела и така обогатява картинно избраните образи.

Последните години все повече го занимават сюжетно натоварени идеи за картини. Противно на минималистичните тенденции, той е обсебен, потапя се във вълните на софистицирани образи с множество подтексти. „В ателието на художника” разглеждам като ключова негова творба, в която художникът е постигнал оптимални пластически качества. Превит под напора на образи и мисли, той е в своето лично пространство – сред спомени за осъществени и пред белотата на мечтани творби. Не забравящ нито преходността на живота, нито господството на негово величество случая.

Иван Савов не се страхува да възкреси следи от своето творческо изграждане. Споменът за общуването в дома на Борис и Славка Деневи е родил картината „Фукара” с възстановяване на атмосферата в този изключителен дом, в който всичко дишаше изкуство.

Трудно ми е и на мен да нарисувам портрета на Иван Савов, но ще извадя на преден план главните черти.

Иван Савов е труженик. Но не по часове, отдадени на труд по график. Той не може да остави четката, защото у него е жив, силен, неукротим творческият дух.

Иван Савов е художник с богата култура, защото цял живот е бил ненаситен и жаден да научи и разбере всичко.

Иван Савов има характер. Каквито и да са били ветровете на времето той е опазвал независимостта на възгледа си за изкуството и е мислил самостоятелно.

А да бъдеш всичко това – и то в хаоса на днешния свят – означава да притежаваш пределна доза смелост. Въпреки вечните спътници на артиста – съмненията и терзанията.

Настоящата изложба, така добре стояща в младата галерия „Стубел”, е радост за всички нас тук събрани и за посетителите, които ще дойдат през следващите дни. Тя е сигурна победа и на художника – над себе си, над житейските обстоятелства в името на едничката цел – изкуството.

Честито!

Ружа Маринска